

OCENA Gledališka uprizoritev

Brez igralca, a tudi brez prave harmonije

ZALA DOBOVŠEK

Feng šus v gledališču brez igralca

avtorji **Barbara Bulatović, Aleš Mustar in Jaka Šimenc**

Maska Ljubljana, Španski borci

prva ponovitev 30. 9. 2011

Pomudimo se najprej pri naslovu: v njem je kanec ironiziranja popularne kitajske veščine in nedvoumna napoved izгона igralca iz njegovega kraljestva; tretjo dimenzijo predstavlja stična soodvisnost obeh omenjenih polov, ki naj bi peljala v harmonično sosledje – seveda z jasno sarkastično vibracijo. Idejnemu vodji Jaki Šimencu in avtorju besedil Alešu Mustarju (že leta 2005 sta izvedla soroden, za naš prostor razmeroma neobičajen produkt 16 obratov) se je tokrat z obsežno izvedbeno investicijo pridružila lutkarica Barbara Bulatović, kar uprizoritvi daje več kot očiten animatorski pečat. Manipuliranje s predmeti, njihovo »nevidno« razporejanje znotraj posameznih prizorov, je nadzirano in spretno, kar poleg občudovanja zbuja tudi (morda nehoten, toda navsezadnje produktiven) pomislek, ali je zakrita, toda še kako očitna prisotnost igralca oziroma animatorja že oziroma sploh še »gledališče brez igralca«.

Uprizoritev okvirno obhaja tri strukturne koordinate – distancirano tehnološko upravljanje, neposredno animacijo z objekti in napihnjeno personifikacijo vsakdanjih neznatnosti. Nad njimi bedi krovno (v posmehljivi maniri) preklapljanje nasprotujočih si sil kontemplacije in sodobnih tehnoloških vdorov vanjo. Siceršnja celostna linija je v znamenju duhovičenja in ciničnega modrovanja o vzhodnjaških strategijah »popolne skladnosti bivanja«, na katere prisega marsikateri (pogosto globinskega mišljenja obubožan) Evropejec. Voden s prevladujočim glasom, glajeni z ambientalnimi zvoki in neprestano seznanjeni z zakonitostmi ravnovesja jing-jang (z njimi nas neumorno razsvetljuje vrtni palček s helijevim glasovnim odtenkom) se občasno preselimo v opazovanje scenografskih konstrukcij, v katerih radoživi akterji neživega sveta vzpostavljajo predmetni kaos (knjige brstijo, blazine poplesujejo), drugje že z minimalnimi sredstvi moralno globoko zbodejo (na primer plinska gmota, ki zapolni tuš kabino). Odrske instalacije – ki simbolizirajo siceršnjo samoumevnost prostorov oziroma njihovo funkcionalnost pogojujemo zgolj z našo uporabo – tokrat v tihožitni avtohtonosti vabijo k asociativni prenovi in zasebnim spominskim projekcijam. Kontrapunkt omenjenim »ezoteričnim« platem so nadležno vdirajoči pubertetniški esemesi ter inserti resničnostnega šova, ki se izkažejo za precej redundantne. Z izjemo plesne točke ekstremno povečane (tekmovalne) rakave celice, ki ji uspe sočasno vzbuditi tesnoben učinek hkratnega strahu, smeha, nelagodja, sočutja in gnusa.

Uprizoritev, kljub pozornosti in razvoja nadvse vredni metodologiji, zaslepljeno ostane na pol poti, saj gledalca med dogajanjem vse bolj potiska v (vsebinsko) podcenjevalen položaj. Pa ne zaradi vcepljenega cinizma, ampak zaradi pretirane lahkotnosti komentiranja sodobne priklenjenosti v virtualne in medijsko slaboumne svetove.

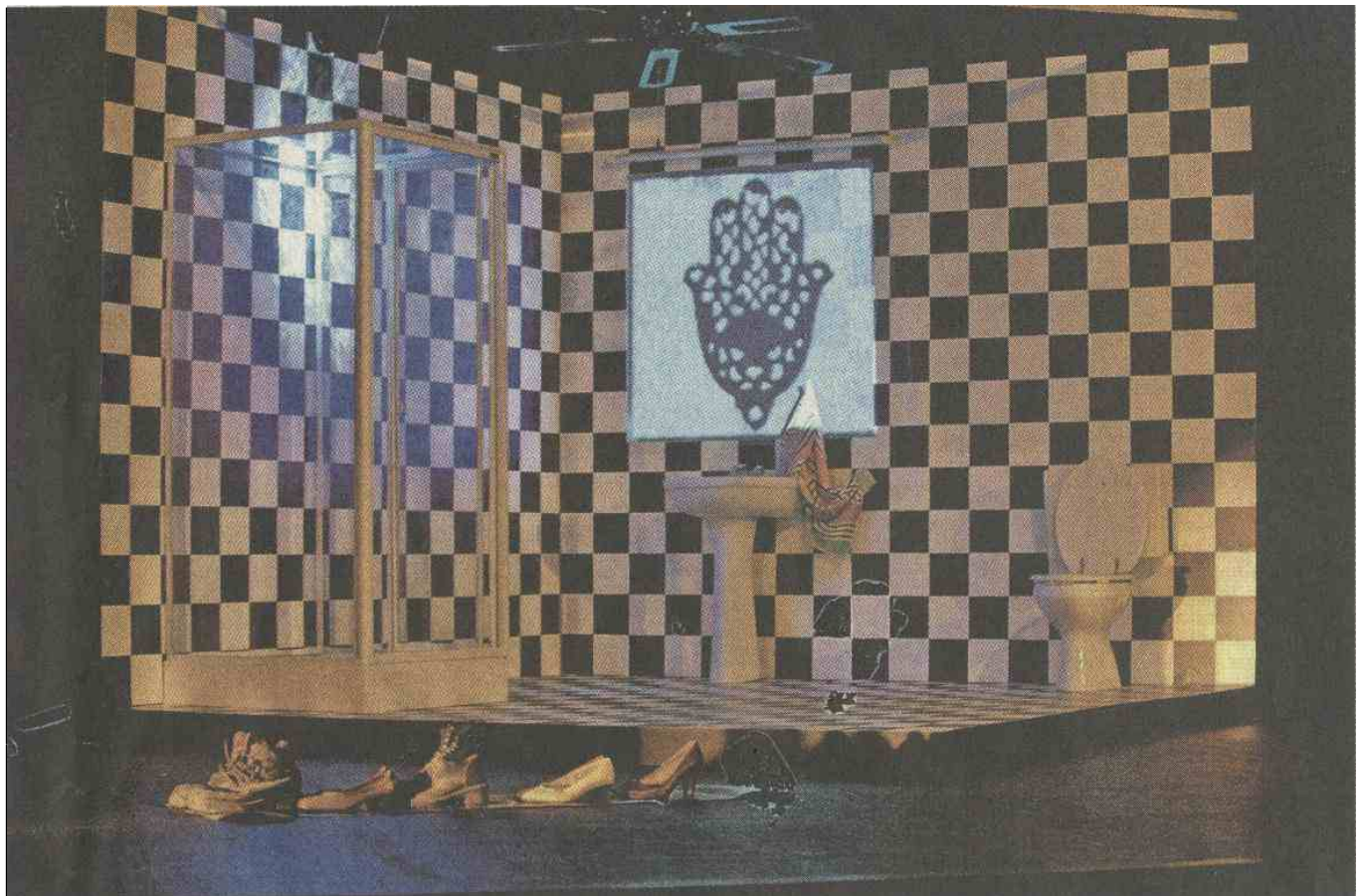
Stran / Page: 15

Doseg / Reach: 130000

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 459 cm²

2 / 2

PRIZOR IZ PREDSTAVE **FENG ŠUS** FOTO NADA ŽGANK